

Δεκαπενθήμερο Εικονογραφημένο Περιοδικό για αγόρια και κορίτσια.

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΙΩΑΝ. Α. ΚΑΜΠΑΝΑΚΗΣ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ : ΓΕΩΡ. ΠΑΠΠΑΣ

Προσωρινά Γραφεία Μεγ. 'Αλεξάνδρου 6β	Συνδρομαί	'Ετησία δρχ. 4000 'Εξάμηνο: > 2000	'Εκδίδεται έκαστην 5ην και 20ην κ'άθε μηνός	Τιμή φύλλου Δρχ. 200
--	-----------	---------------------------------------	--	-------------------------

(Συνέχεια από
τὸ προηγούμεν ο)

4ον
—Καί ὁμως αὐτά
εἶναι ἡ παληά 'Ι-
σλανδική! ψιθύρι-
σε ἀνάμεσα στὰ
δόντια του.

Ὁ καθηγητής
Λίντεμπροκ θὰ τὸ
καταλάβει καλὰ,
γιατί εἶχε τὴν 'Φή-
μη πολυγλώσσου.
Ὁχι βέβαια γιατί
μιλοῦσε ἐλεύθερα
τὶς δυὸ χιλιάδες
γλώσσες καὶ τὶς
τέσσερις χιλιάδες
ἰδιωμάτων, τὰ ὁ-
ποῖα ὀμιλοῦνται
σ' ὅλη τὴν ἐπιφά-
νεια τῆς γῆς, ἀλ-
λά ἐπὶ τέλους γνώ-
ριζε ἀρκετὲς ἀπ'
αὐτές.

Πρὸ αὐτῆς τῆς δυσκολίας λοιπὸν
θὰ παρεδίδετο σ' ὄλο τὸ παράφο-
ρο τοῦ χαρακτήρος του, προμάν-
τευα δὲ σκηνὴ λίγο ὀδυνηρὴ καὶ
ζωηρὴ, ὅταν ἐσήμανε τὸ μικρὸ ρο-
λόι τοῦ σπιτιοῦ δυὸ ἡ ὥρα.

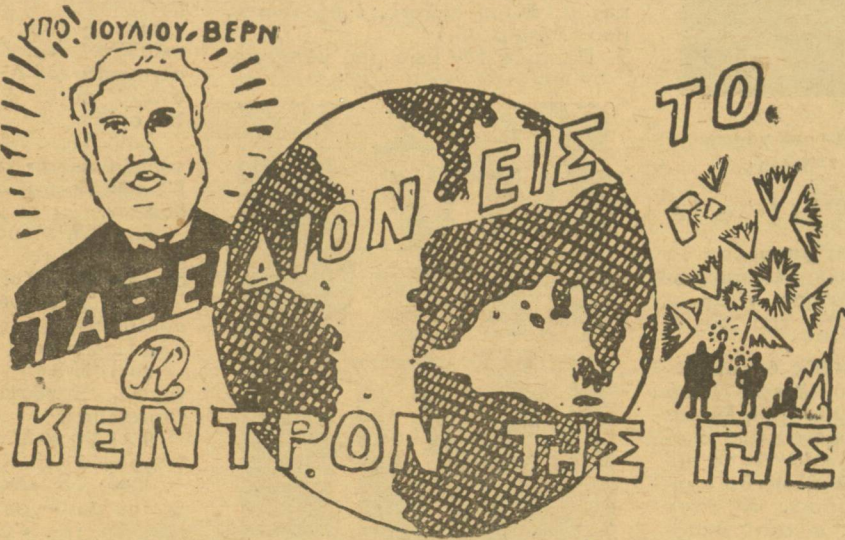
'Αμέσως ἡ Μάρθα ἀνοίξε τὴν
πόρτα καὶ εἶπε:

—'Η σοῦπα εἶναι ἔτοιμη.

—Στὸ διάβολο, φώναξε θυμωμέ-
νος ὁ θεῖος μου, ἡ σοῦπα κι' αὐτὸς
ποῦ τὴν ἔφτιασε κι' αὐτοὶ ποῦ θὰ
τὴ φᾶνε.

'Η Μάρθα ἐξαφανίστηκε ἀμέσως.
'Εγὼ ἀκολούθησα τὰ βήματά της
καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζω πῶς βρέθηκα
καθισμένος στὴ συνειθησμένη μου
θέση στὴ τραπεζαρία.

Περίμενα λίγο. Ὁ καθηγητής

δὲν ἦρθε. Ἦταν ἡ πρώτη φορά, κα-
θὼς γνώριζα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔ-
λειπε ἀπὸ τὴν ἐπισημότητα τοῦ
γεύματος! Σούπα μὲ σέλινο, ὀμε-
λέττα μὲ ζαμπὸν καὶ κομμάτι βω-
δινὸ μὲ κομπόστα σαμάσκνα, ὡς
φρούτο δέ, γαρίδες μὲ ζάχαρι καὶ
ὄλ' αὐτὰ μὲ ὠραῖο κρασί τῆς Μόζελ.

Νά λοιπὸν τί ἐστοίχισε μιά πα-
λιά περγαμνὴ στὸ θεῖο μου. Ἐγὼ
δὲ ὑπὸ τὴν ἰδιότητά μου, ὡς ἀφο-
σιωμένου ἀνεψιοῦ, νόμισα, ὅτι ἤμουν
ὕποχρεωμένος νὰ φάω γιὰ τὸν ἑαυ-
τό μου καὶ γιὰ τὸν θεῖο μου συγχρό-
νως. Αὐτὸ καὶ ἔκανα μὲ λευκὴ τὴ
συνειδησή μου.

—Ποτὲ δὲν εἶδα τέτιο πράγμα!
ἔλεγε ἡ Μάρθα. Ὁ κύριος Λίντεμ-
προκ νὰ μὴ κάθεται στὸ τραπέζι.

—Δὲ μπορεῖ νὰ τὸ πιστέψη κανεὶς!

ου μου.

—Εἶναι ἀλήθεια ὅτι εἶναι ρου-
νικά, ἔλεγε μαζεύοντας τὰ φρούδια
του. Ἄλλὰ ὑπάρχει κάτι μυστικὸ
καὶ θὰ τὸ ἀνακαλύψω. Εἶδὲ μή...

'Απότομον κίνημα ἀποτελεῖωσε
τὴ σκέψι μου.

—Κάθισε ἐκεῖ καὶ γράφε, προ-
σέθεσε δείχνωντάς μου μὲ τὴν γρο-
θιά του τὸ τραπέζι.

Σ' ἓνα λεπτὸ ἤμουν ἔτοιμος.

Τώρα θὰ σοῦ ὑπαγορεύσω ἓνα
ἕκαστο γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου
μας τὸ ὁποῖον ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἓνα
ἕκαστο γράμμα τῶν ἰσλανδικῶν
χαρακτήρων.

Θὰ δοῦμε τί θὰ μᾶς δώση αὐτό.
'Αλλὰ γιὰ ὄνομα τοῦ ἀγίου Μιχαήλ!
Πρόσεξε μὴν κάνεις λάθος.

—Αὐτὸ δείχνει
κάτι σοβαρὸ! ξα-
ναεῖπε ἡ γρηά ὑπη-
ρέτρια κουνώντας
τὸ κεφάλι της.

Κατὰ τὴν γνώμη
μου αὐτὸ δὲν ἔ-
δειχνε τίποτ' ἄλλο
παρὰ μιά φοβερὴ
σκηνὴ ὅταν ὁ θεῖ-
ος μου θὰ εὑρίσκε
τὸ φαγητὸ του φα-
γωμένο.

Βρισκόμ ο υ να
στὴ τελευταία μου
γαρίδα ὅταν μιά
δυνατὴ φωνὴ μὲ
τράβηξε ἀπὸ τὴν
ἀπόλαυση τῶ ν
φρουτίων. Δὲν ἔ-
κανα παρὰ ἓνα πῆ-
δημα ἀπὸ τὴ τρα-
πεζαρία ὡς τὸ
γραφεῖο τοῦ θεῖ-

m. null	esren1	seecjde
sgtssmf	unteief	niedrlce
ht, samn	atrates	Saodrrn
emtnael	nuaect	rrilsa
Atvaaz	nserc	ieaabs
ccdrmi	eeudul	frantn
dt, iac	oseibo	heduj

“Όταν τελείωσε αυτή η δουλειά ο θεός μου πήρε το φύλλο του χαρτιού με φανερή περιέργεια κι’ ανηπομονησία επί του όποιου είχα γράψει και το έζήτησε αρκετή ώρα με μεγάλη προσοχή.

“Η Γκράουμπεν ήταν μια χαριτωμένη ξανθιά κοπέλλα

—Τί σημαίνει αυτό; επανειλάμβανε μηχανικά.

Λόγω τιμής δε θα μπορούσα να του το πώ. Έξ’ άλλου δεν με ρώτησε, άλλ’ εξακολούθησε ν’ απευθύνει προς τον εαυτό του τις ερωτήσεις.

—Αυτό είναι ακριβώς ότι όνομάζουμε κρυπτογραφικό, έλεγε, μέσα στο όποιο είναι κρυμμένη ή έννοια κάτω από τα συγχισμένα από σκοπού γράμματα, τα όποια αν τα συνθέτεις κανείς καταλλήλως θα σχηματίζουν ευνόητον φράσιν. Κι’ όταν σκέπτομαι ότι μέσα σ’ αυτό υπάρχει ή ένδειξις ή ή εξήγησις της ύπαρξεως μιας μεγάλης ανακαλύψεως!

“Όσον αφορά δε έμένα σκεπτόμουν ότι δεν υπήρχε τίποτε το μυστικό, αλλά την ιδέα μου αυτή προνοητικά την έκράτησα για τον εαυτό μου.

“Ο θεός μου τότε πήρε τη περιγαινή και το βιβλίον και τα παρέβαλε μεταξύ των.

—Αυτές οι δυο γραφές είναι ή κάθε μία γραμμένη από άλλο χέρι ή κάθε μία, είπε. Το κρυπτογράφημα είναι γραμμένο αργότερα από το βιβλίο, σ’ αυτό δε υπάρχει μία απόδειξις αναμφισβήτητος. Πράγματι το πρώτο γράμμα είναι ένα διπλό M., που άδικως θα το αναζητούσε κανείς μέσα στο βιβλίο του Τύρλεσον, γιατί δεν προσετέθη εις την Ίσλανδικήν παρά κατά τον δε-

κατο τέταρτο αιώνα.

“Ετσι μεταξύ βιβλίου και χειρογράφου μεσολαβούν τουλάχιστον διακόσια χρόνια. Αυτό, το παραδέχομαι, μου φάνηκε αρκετά λογικό.

—Αυτό με ώδηγησε να σκεφθώ, ξανάπε ο θεός μου, ότι ένας εκ των κατόχων του βιβλίου θα χάραξε τους μυστηριώδεις αυτούς χαρακτήρας. Αλλά ποιός διάβολος ήταν ο κάτοχος αυτός; Δεν θα έγραψε τ’ όνομά του σε κανένα μέρος του χειρογράφου;

“Ο θεός μου έβγαλε τα γιαλιά του, πήρε έναν δυνατόν φακό και έζήτησε με προσοχή τις πρώτες σελίδες του βιβλίου. Στο πίσω μέρος της δευτέρας σελίδας και πίσω από τον έσωτερικό τίτλο του βιβλίου ανέκάλυψε ένα είδος κηλίδος, ή όποια έκανε την έντύπωσι κηλίδος μελάνης. Πάντως όταν κανείς την κύτταζε από κοντά έβλεπε μερικώς μισοσβυσμένους χαρακτήρες. Έξήτασε λοιπόν αυτή την κηλίδα επί πολυ με έντεταμένη προσήλωσι και προσοχή βοηθούμενος από τον χονδρό φακό και κατέληξε εις το να διαβάση τα έξης γράμματα. γράμματα ρουνικά, τα όποια διάβασε χωρίς να διατάση.

—Άρνε Σκανάουσε! φώναξε με τόνο θριαμβευτικό, άλλ’ αυτό είναι όνομα και όνομα Ίσλανδικό μάλιστα, όνομα ενός σοφού του δεκάτου έκτου αιώνος, ενός διασήμου αλχημιστού!

Κύτταξα τον θείο μου με κάποιο

Σταύρωσα τα χέρια μου και περίμενα

σεβασμό.

—Οι αλχημιστάι αυτοί, επανέλαβε, ο Άβισέν, ο Βάκαν, ο Λούλ, ο Παρακέλοισ, ο Σακνούσεμ, ήταν οι μόνοι, οι άληθινοί έπιστήμονες της εποχής των. Γιατί άραγε μέσα σ’ αυτό το άκατανόητο κρυπτογράφημα να μην έκρυψε ο Σακνούσεμ καμμία έκπληκτική και άφανταστη εφεύρεσι! Αυτό θα είναι. Η φαντασία του καθηγητού άναστατώθηκε με την ύπόθεσι αυτή.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

Το μεθ’ έπόμενο τεύχος της «Εφημεριδούλας μας» το έκτο δηλαδή θα κυκλοφορήση την Κυριακή του Πάσχα, αντί στις 20 του Απριλίου και θα είναι ύπερπανηγυρικότατον.

Και πρώτα - πρώτα θα έχη είκοσι σελίδες αν αγαπάτε!

Μέσα σ’ αυτές δε τις σελίδες θα υπάρχει ύλη για όλα τα γούστα και όλες τις ηλικίες, γραμμένη μ’ επιμέλεια απ’ όλο το προσωπικό της «Εφημεριδούλας μας» και από πολλούς γνωστούς και έκλεκτους λογοτέχνας, Πυκνοτυπωμένη, και συντεταγμένη καλλιτεχνικώτατα.

Σας παραθέτω παρακάτω μερικά μέρη από όλη την ύλη που θα περιέχη το Πασχαλινό πανηγυρικό τεύχος.

1ον) Τις συνέχειες των δύο μεγάλων μυθιστορημάτων μας α) «Ταξείδιον εις το κέντρον της γής» και β) «Τόμ-Μίξ ή Ασύλληπτος».

2ον) Παιδικό θέατρο υπό της κυρίας Νίνας Ραίση, δραματάκι ή κωμωδία.

3ον) Ένα καινούργιο παραμύθι της Γιαγιάς πολύ άνωτερο της Ασπρης Γάτας, αυτοτελές.

4ον) Ένα νέο περιπετειώδες μυθιστόρημα. Είναι κάτι το άνευ προηγουμένου. Έχει δέ τον τίτλο «Το τραγικό μάτς». Διαβάζοντάς το θα πεισθήτε περι της αξίας του. Η συμμορία του Λι-Τσόγκ ωχριά μπροστά σ’ αυτό. Είναι άριστούργημα 100 σελ.

5ον) Τις συνέχειες α) της «Κοντορεβιθούλας» του Άντερσεν και β) των έλληνικών έθιμών και παραδόσεων.

6ον) Τη Μουσική Στήλη με τη βιογραφία του περιφήμου τραγουδιστού Καρούζο.

7ον) Ένα νέο σπαρταριστό έπισόδειο από τις «Περιπέτειες του Κου Πελοπίδα».

8ον) Η από τόσο καιρό άναμενομένη «Ξανθούλα» που θα σας καταμαγεύση.

9ον) Τη στήλη της Θεϊσας με τη βιογραφία του Χάνς Άντερσεν.

10ον) Τις «Σελίδες του Ήμερολογίου μου» γραμμένες από τον διευθυντή της «Εφημεριδούλας μας» Ίωάννη Καμπανάκη.

11ον) Τη «Σελίδα του Παππού» που τόσο άργισε, έθελά του, να κάνει την εμφάνησί του στις στήλες της «Εφημεριδούλας μας» και που θα σας μιλήση περι ενός ζητήματος που θα ένδιαφέρη όλους.

12ον) «Πώς να ύπερασπίσετε την όμορφιά σας», μια έρευνα και περισυλλογή όλων των ύγιεινών παραγγελμάτων, κατάλληλη για μικρούς και μεγάλους και των δύο φύλλων.

12ον) Ένα νέο διαγωνισμό «Πρός σύνθεσι διηγήματος με έξαιρετικά βραβεία και ένδιαφέρον.

14ον) Τα καλλίτερα κομμάτια που θα σταλούν για τη «Σελιδούλα μας».

15ον) Διάφορα Άρθρα, Διηγήματα, Ίστοριούλες Έξυπνα και κουτά Άλληλογραφία, Μάθετε ότι... Τη

(Το τέλος στη σελ. 36)

(Συνέχεια και τέλος)

4ον

—“Όστε δε θέλεις να μιλήσης, έ; Καλά, γρήγορα θα μάθω ότι μου χρειάζεται.

—Σπάρκ! Τηλεφώνησε στη ΣκώτλανΓυάρντ και ρώτησε σε ποιόν άνήκει το αυτοκίνητο.

Ένω έλεγε αυτά ο ντέτεκτιβ έβγαλε από ένα μυστικό ντουλά-

πι χωμένο στον τοίχο πίσω απ’ τις κουρτίνες του γραφείου του, ένα κουτί με μετεμφιστικές ύλες και μπροστά σ’ ένα καθρέπτη τα μαγικά του δάχτυλα χαϊδεύοντας άπασα το πρόσωπό του και βάζοντας καταλλήλως τις πολυποίκιλες μετεμφιστικές ύλες μέσα σε λίγα λεπτά σιγά σιγά έξηφάνισαν το άληθινό του πρόσωπο και στη θέσι του παρουσίασαν το πρόσωπο του “Αχ - Σιγκ (*).

Σε λίγο ο Σπάρκ μπήκε στο δωμάτιο και στάθηκε έκστατικός βλέποντας μέσα στο δωμάτιο δύο “Αχ-Σιγκ. Και συχαίροντας δια χιλιοστή φορά το δαιμόνιο άρχηγό του είπε ότι το αυτοκίνητο άνήκει σε κάποιον έμπορο της κινέζικης συνοικίας του Λιμχάουζ, που λέγεται Τσόγκ

Λη και που ποτέ δεν έβαλε σε μελάδες την αστυνομία.

Ένω έλεγε αυτά ο Σπάρκ, ο Τόμ - Κόξ έβαλε τα ρούχα του κινέζου τον όποιο και έμπιστεύθηκε στα χέρια του ύπηρετου τουώσπου να έρθη να τον παραλάβη ή αστυνομία. Κατόπιν άφοϋ έδωσε οδηγίες στον Σπάρκ, πήρε το αυτοκίνητο του κινέζου και διευθύνθηκε στο Λιμχάουζ, στην κινέζικη συνοικία, όπου ο

Τσόγκ-Λη είχε έμπόριο κινέζικων ειδών. Ο δθθεν “Αχ-Σιγκ μπήκε στην αϋλή του καταστήματος, όπου βρήκε έναν κινέζο ευρωπαϊκά ντυμένο ο όποιος τον ρώτησε:

—Τί ειδήσεις φέρνει ο “Αχ Σιγκ; Ο ταπεινός ύπηρετης φέρνει καλές ειδήσεις, —άπάντησε ο Τόμ Κόξ — ο καταραμένος ο Τόμ Κόξ δεν υπάρχει πιά, ή μπομα έδωσε τέλος στην ζωή του.

—Έλα μαζί μου και θα τα διηγηθής στους δοξασμένους άδελφούς του Λι-Τσόγκ, είπε ο άλλος. Χωρίς άμφιβολία ή χαρά τους θα είναι μεγάλη όταν παρατηρήσουν την έξυπνάδα του ύπηρετου τους Φάγκ-Λό. Ο δήγησε τον ντέτεκτιβ μέσα από άτελειώτους διαδρόμους. Άνεβήκαν και κατεβήκαν σκάλες περάσαν μέσα από ύπόγειες στοές κατέβηκαν από καταπακτές και τέλος φτάσαν σ’ ένα μέρος όπου ο Φάγκ Λό σταμάτησε και έδωσε τα μάτια του ψευτο “Αχ

Σιγκ

Σιγκ

Σιγκ

Σιγκ

Σιγκ

Σιγκ

Σιγκ

Σιγκ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΛΙ-ΤΣΟΓΚ

ΕΚΤΕΝΗΣ ΥΠΕΡΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΤΟΜ-ΚΟΞ

Τσόγκ-Λη είχε έμπόριο κινέζικων ειδών. Ο δθθεν “Αχ-Σιγκ μπήκε στην αϋλή του καταστήματος, όπου βρήκε έναν κινέζο ευρωπαϊκά ντυμένο ο όποιος τον ρώτησε:

—Τί ειδήσεις φέρνει ο “Αχ Σιγκ; Ο ταπεινός ύπηρετης φέρνει καλές ειδήσεις, —άπάντησε ο Τόμ Κόξ — ο καταραμένος ο Τόμ Κόξ δεν υπάρχει πιά, ή μπομα έδωσε τέλος στην ζωή του.

—Έλα μαζί μου και θα τα διηγηθής στους δοξασμένους άδελφούς του Λι-Τσόγκ, είπε ο άλλος. Χωρίς άμφιβολία ή χαρά τους θα είναι μεγάλη όταν παρατηρήσουν την έξυπνάδα του ύπηρετου τους Φάγκ-Λό. Ο δήγησε τον ντέτεκτιβ μέσα από άτελειώτους διαδρόμους. Άνεβήκαν και κατεβήκαν σκάλες περάσαν μέσα από ύπόγειες στοές κατέβηκαν από καταπακτές και τέλος φτάσαν σ’ ένα μέρος όπου ο Φάγκ Λό σταμάτησε και έδωσε τα μάτια του ψευτο “Αχ

Σιγκ

Σιγκ

Σιγκ

Σιγκ

Σιγκ

Σιγκ

Σιγκ

Σιγκ

Σιγκ

Σιγκ

Σιγκ

Σιγκ

Λό έβγαλε από τα μάτια του Τόμ Κόξ το μαντήλι.

“Ο Φάγκ-Λό εξαφανίστηκε πίσω από μια πόρτα του δωματίου και ο ντέτεκτιβ βρήκε εύκαιρία και κύτταξε από τη κλειδαρότρυπα. Είδε καμμία δωδεκαριά άτομα ντυμένα πλούσια με κινέζικα φορέματα, που μιλούσαν με τον Φάγκ-Λό.

“Η συνομιλία έφτασε καθαρά μέχρι τ’ αυτιά του ντέτεκτιβ που δεν έχασε ούτε λέξι.

—Εύγενοις άδελφοί — έλεγε ο Φάγκ-Λό — ο ντέτεκτιβ Τόμ Κόξ δεν υπάρχει πιά. Γυρεύω τη συγγνώμη των άδελφών μου για τις προηγούμενες άποτυχίες. Ο ύπηρετης “Αχ-Σιγκ που τον έφερα μαζί μου μπορεί να άποδείξη την έπιτυχία αυτής της άπόπειρας που ήταν άνάλογη με την του έπιθεωρητού Γουόλλις. Το έργο μου τελείωσε!

—Σε συχαίρομε Φάγκ Λό. Φέρε μας ως τόσο τον “Αχ-Σιγκ για να μάς πη λεπτομέρειες.

“Αλλά πρώτα άς κρύψωμε τα πρόσωπά μας σκλάβοσαν τον “Αχ - Σιγκ δε κάνει να τα δη.

“Ο ντέτεκτιβ έπειδη ή κλειδαρότρυπα ήταν μικρή δεν κατώρθωσε να διακρίνη καθαρά τους κινέζους, αλλά έβλεπε πολυ καλά τη πλάτη του Φάγκ

- Λό που στεκόταν κοντά στη πόρτα. “Ε-

Σιγκ

Σιγκ

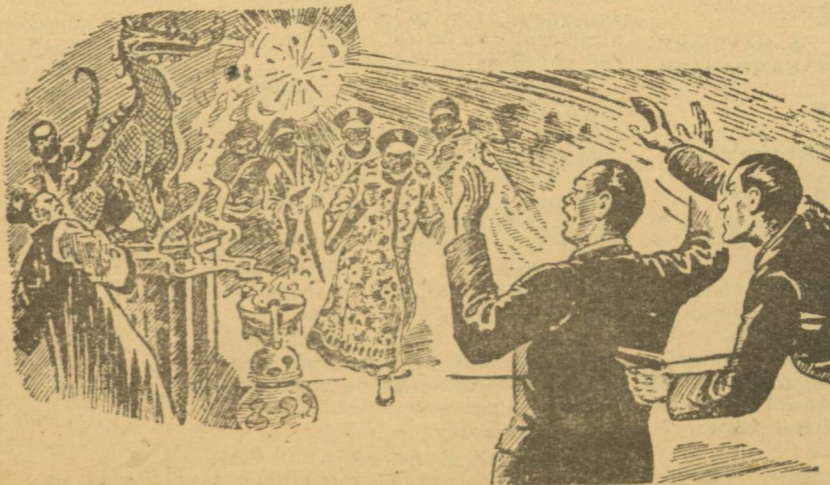
Σιγκ

Σιγκ

Σιγκ

Σιγκ

Σιγκ

Πέταξε μια δακρυογόνο βόμβα στο μέσον των κινέζων συμμοριτών.

(*) Κοίταξε την εικόνα του προηγούμενου τεύχους.

Τὰ παραμύθια τῆς γιαγιάς

ΓΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ

Η ΑΣΠΡΗ ΓΑΤΑ

4ον (Συνέχεια καὶ τέλος)

Πρὶν ἀκόμα τελειώσῃ αὐτὰ καλὰ-καλὰ, τὸ κορμὶ τῆς Ἀσπρης Γάτας χάθηκε ἀπὸ μπροστά του καὶ στὴ θέση τῆς εἶδε μιὰ ὠμορφή ἀρχόντισσα ποὺ ποτὲ δὲν εἶχε ἰδεῖ ὁμοιά της. Ἀμέσως τότε ἄνοιξε ἡ μεγάλη πόρτα τῆς σάλλας καὶ μπήκε μιὰ μεγάλη βασιλικὰ συνοδεία ἀπὸ ἄρχοντες καὶ ἀρχόντισσες. Ἦταν οἱ γάτες ποὺ εἶχαν ξαναγίνει ἄνθρωποι σὰν πρῶτα. Ἡ ὠμορφή βασιλοπούλα ἔδωσε τὸ χέρι της στὸ βασιλόπουλο ποὺ εἶχε γονατίσει μπροστὰ της καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀγαπημένο μου βασιλό-

πουλο δὲν ἤμουνα πάντα γάτα. Ἄκουσε τὴν ἱστορία μου:

«Ἡ μητέρα μου ἀγαποῦσε πάντοτε τὰ ταξίδια. Μιὰ μέρα κεῖ ποὺ περπατοῦσε χωρὶς νὰ ξέρῃ ποὺ πηγαίνει ἔφτασε σ' ἕνα παλατάκι ποὺ βρισκόταν μέσα σὲ ὁμορφα περιβόλια. Αὐτὰ τὰ περιβόλια εἶχαν τόσο ψηλοὺς τοίχους ποὺ κανένας ἄνθρωπος δὲν μποροῦσε νὰ μπῆ μέσα καὶ εἶχαν πολλὰ δένδρα γεμάτα με ὄριμα ὄπωρικά. Ἡ μητέρα μου ποὺ ἦταν ἔγκυος, ζήτησε πολὺ τὰ ὁμορφα αὐτὰ ὄπωρικά καὶ θέλησε νὰ μπῆ μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ περιβόλια, γιὰ νὰ κόψῃ λίγα. Τοῦ κάκου ὁμως βασανίστηκε μιὰ ὀλάκερη μέρα, χωρὶς νὰ καταφέρῃ νὰ μπῆ σὲ κανένα. Ἐφυγε κι ἀπὸ τὴν μεγάλη της ἐπιθυμία ἔπεσε στὸ κρεβάτι βαρειά ἄρρωστη. Μιὰ νύχτα, μιὰ γρηά μάγισσα μπήκε στὴ κάμαρα τῆς μητέρας μου (*) ἀπάνω σ' ἕνα φτερωτὸ δράκοντα καὶ τὴ ξύπνησε.

Οἱ ἀδελφές μου κι ἐγώ, τῆς εἶπα ἡ μάγισσα, βρίσκομε πὼς εἶσαι ἀνυπόφορη μὲ τὸ νὰ θέλῃ καλὰ καὶ σώνει νὰ φᾶς τὰ ὄπωρικά μας. Τώρα ὁμως κινδυνεύει ἡ ζωὴ σου γι' αὐτὸ θὰ σὲ πάρω καὶ θὰ σὲ πάω σ' ὄλους μας τοὺς κήπους νὰ φᾶς ὅσα ὄπωρικά θέλεις, μὲ τὴν συμφωνία νὰ μᾶς δώσης τὸ παιδί αὐτὸ ποὺ θὰ γεννήσης. Σοῦ τάζω δὲ πὼς θὰ τὸ ἀναθρέψωμε βασιλικά καὶ θὰ πάρῃ τὸ βασίλειο τοῦ πατέρα του σὰν μεγαλώσῃ.

Ἡ μητέρα μου σὰν τῆς εἶπε αὐτὰ ἡ μάγισσα γιὰ τὸ παιδί της, τὰ δέχθηκε, ἀνέβηκε μαζί μὲ τὴν μάγισσα στὸν δράκοντα καὶ πῆγε κι' ἔφαγε ὄπωρικά τό-

(*Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 41 σελίδα)

ΧΑΙΡΗΘΕΡΙΑ!

Ὁ ἥλιος εἶχε γύρει μεγαλόπρεπος στὴ δύση τοῦ βάφοντας τὰ σύννεφα καὶ τὸν οὐρανὸ μὲ διάφορα ἀπαλὰ χρώματα ποὺ σιγά-σιγά ἄλλαζαν καὶ σκούραϊναν.

Ἐνα ἐλαφρὸ μυρομένο καὶ δροσερὸ ἀεράκι χάιδευε ἀπαλὰ, σιγὰ καὶ ἀόρατα τὸν κάθε διαβάτη, τὰ δέντρα, τὰ πουλιά καὶ ὅλη τὴ πλάση.

Τὰ λουλούδια κλείναν τὰ πέταλά τους, γιὰ νὰ κοιμηθοῦν ξεχύνοντας τριγύρω τους ἕνα λεπτὸ μεθυστικὸ ἄρωμα. Καὶ τὰ πουλιά πετώντας ἐλαφρὰ ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί, γύρευαν τὸ καταλληλότερο μέρος γιὰ νὰ περάσουν τὴ νύχτα τους.

Τὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν ἄρχισαν νὰ φωτίζονται ἕνα-ἕνα. Σὲ λίγο τὰ πρῶτα ἄστρα φάνηκαν στὸν οὐρανὸ, δὲν ἄργησε δὲ νὰ τ' ἀκολουθήσῃ ἡ σελήνη.

Ἡ Μαρία ἦταν μόνη της στὸ σπίτι ἀπὸ νωρὶς τ' ἀπόγεμα. Μόνον πρὸ ὀλίγων ὥρῶν εἶχαν ἔλθει νὰ τὴν ἐπισκευθοῦν δυὸ ἐξαδέλφες της, ἡ Ραχήλ καὶ ἡ Ἄννα. Ἀπὸ τὴν ὥρα ὁμως ποὺ αὐτὲς ἔφυγαν ἡ νεαρὴ Μαρία ἀσχολήθηκε μὲ τὸ νοικοκυριὸ της. Περιμένοντας δὲ τὸν Ἰωσήφ ὡς ποὺ νᾶθῃ, προχώρησε σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς κἀμαράς της ὅπου συνήθιζε νὰ προσεύχεται.

Γονάτισε καὶ μὲ ἐνωμένα τὰ μικρὰ καὶ ἀπαλὰ τῆς χέρια ἄρχισε νὰ προσεύχεται, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἀθῶας τῆς καρδιάς, καὶ νὰ παρακαλῇ τὸν Θεό, ἐνῶ ἀπὸ τὰ παρθενικὸ της στοματάκι, ποὺ ἦταν σὰν ἕνα κατα-

κόκκινο, δροσερὸ τριαντάφυλλο ἔβγαιναν μὲ γλύκα διάφοροι ψαλμοὶ καὶ προσευχὲς τοῦ Δαυὶδ.

Ἀλλὰ, ἔξαφνα, ἔγινε κάτι ἀφάνταστο, κάτι ποὺ μυαλὸ ἀνθρώπου δὲ μπορεῖ νὰ τὸ σκεφτῇ, οὔτε πέννα νὰ τὸ γράψῃ.

Ἄγγελος. Ἀρχάγγελος Κυρίου μπήκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο λάμποντας ἀπὸ ἕνα θεῖο, μαγικὸ καὶ ἐπουράνιο φῶς.

Ἐνα γλυκύτατο χαμόγελο εἶχε στὰ χεῖλη, κι ὅλο τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε ἀπὸ μιὰ μεγάλη χαρὰ. Πάτησε ἐλαφρὰ χάμω καὶ κάνοντας μερικὰ βήματα ἀκόμα, στάθηκε μπροστὰ στὴν ἐκπληκτὴ καὶ φοβισμένη Μαρία.

Κάνοντας της δὲ μιὰ καθουχαστικὴ χειρονομία, τῆς εἶπε:

«Μὴ φοβοῦ Μαριάμ!»

Μόλις δὲ πέρασε ἡ πρώτη αὐτῆ ἐντύπωση στὴ Μαρία, ὁ ἄγγελος ἔναεῖψε μὲ τὴ γλυκεῖα καὶ οὐράνια φωνή του:

«Χαίρε Μαρία, κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ εὐλογημένη σὺ ἐν γυναικί εὐλογημένος κι ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου ὁ Ἰησοῦς»

Κατόπιν δὲ ἔδωσε στὴ δακρυσιμένη ἀπὸ συγκίνηση καὶ χαρὰ Μαρία ἕνα κατάλευκο κρίνο ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του.

Κι ἡ Μαρία πέρνοντάς τον μὲ εὐλάβεια τὸν μύρισε λέγοντας: «Ἰδοὺ ἡ δούλη τοῦ κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου».

Ι. Α. Καμπανάκης

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΘΙΜΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ἀποσπάσματα ἀπ' τὴν ὁμώνυμη διήλεξι τοῦ κ. **Νικ. Καμπανάκη** ποὺ ἔγινε στὶς 2-4-1940 στὴν αἴθουσα τελετῶν τῆς Ἑλληνικῆς Περιηγητικῆς Λέσχης.

«Τὰ ἔθιμα εἶναι ὁ καθρέφτης τῆς ψυχῆς ἑνὸς λαοῦ» εἶπε κάποτε ὁ Γκαίτε. Καὶ πραγματικά, δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία ὅτι τὰ ἔθιμα καὶ τὰ ἔθιμα καθὼς κι' οἱ παραδόσεις, μᾶς δίνουν μιὰ ὀλοζώντανη εἰκόνα τῆς νοστορπίας, τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ βαθμοῦ ἀναπτύξεως ἑνὸς λαοῦ. Σ' αὐτὰ βλέπουμε νὰ καθρεφτίζονται οἱ φόβοι κι' οἱ προλήψεις, οἱ χαρὲς κι' οἱ λύπες, οἱ ἐπιθυμίες καὶ μὲ μιὰ λέξι ὅλα τ' ἀνθρώπινα συναισθήματα ποὺ βρίσκονται ριζωμένα στὴ συνείδησή του. Στὰ ἔθιμα καὶ στὰ ἔθιμα φανερώνεται ὁ λαὸς ξεσκεπαστος, καθαρὸς, ἀτίφιος. Μᾶς ἀποκολύπτεται, μᾶς ἀνοίγει τὴν καρδιά του καὶ μᾶς παρουσιάζεται ἐκεῖνος ποὺ πραγματικά εἶνε.

Ἔτσι, τὰ ἔθιμα καὶ τὰ ἔθιμα ἐπαιζαν, ἀπ' τὴν πολὺ παλὰ ἐποχὴ, σημαντικὸ ρόλο στὴ μελέτη τῆς ἱστορίας τῶν λαῶν, πολλοὶ δὲ ἐπιστήμονες ἀσχολήθηκαν μὲ τὴ συστηματικὴ περισυλλογὴ, κατάταξη καὶ μελέτη τους, θέλοντας νὰ βγάλουν ὀρισμένα ἐπιστημονικὰ συμπεράσματα.

Κάθε λαὸς, φυσικά, ἔχει τὶς παραδόσεις του, τὰ ἔθιμα του, τὰ ἔθιμά του. Στὴν Ἑλλάδα ὁμως, μπορούμε νὰ ποῦμε πὼς τὰ στοιχεῖα αὐτὰ πλεονάζουν. Οἱ Ἑλληνικὲς παραδόσεις καὶ τὰ ἔθιμα εἶνε ἀπειρα, ἀλλάζουν δὲ ἀπὸ πόλι σὲ πόλι κι' ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ, ἔτσι ποὺ νὰ δημιουργοῦνται διάφορες παραλλαγές στὸ κάθε θέμα, ὥστε ἂν κάποιος κανεὶς ν' ἀσχοληθῇ συστηματικὰ μ' αὐτὰ, πρέπει ἀσφαλῶς

νὰ σχηματίσῃ ὀλόκληρο κώδικα.

Δὲν ξέρω ποιά ἐξήγηση πρέπει νὰ δοθῇ στὴν τόσο γόνιμη αὐτὴ δημιουργία παραδόσεων. Ἴσως ἡ εὐφάνταστη φύση τοῦ Ἕλληνα, τὸν ὀδηγῇ στὴ δημιουργία φανταστικῶν πολλῆς φορὲς παραδόσεων, ἴσως τὸ γεγονός ὅτι ἔμεινε ἐπὶ πολλὰ χρόνια ὑπόδουλος, ὑπὸ τὸν τουρκικὸ ζυγὸ, νὰμποροῦν νὰ δοθοῦν σὰν λύσεις. Ὅπως δὲ ἦταν ὁμοῦς τὰ Ἑλληνικὰ ἔθιμα καὶ ἔθιμα εἶναι πολλὰ καὶ περίεργα.

Δυστυχῶς, μέχρι σήμερα, δὲν ἔχουν γίνεῖ πολλῆς λαογραφικῆς ἔρευνες ἀξίες λόγου, ἂν καὶ θὰ μπορούσαν νὰ χρησιμεύσουν πολὺ, διαφωτίζοντας πολλὰ ἀμφισβητούμενα προβλήματα καὶ ἀποδεικνύοντας τὴ συνέχεια καὶ

ΠΟΙΗΣΗ

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ

Ὅσο κι ἂν ἐξελιχθῇ θὰ μοῦ εἶναι ποθητὴ καὶ ἀξέχαστη γιὰ πάντα ἡ ζωὴ τοῦ μαθητῆ...

Μὲ τὴ πέτσινη τὴ σάκκα πάνω ἀπὸ τὴ ποδιά ἔτρεχα εἰς τὸ σχολεῖο μὲ τὰ ἄλλα τὰ παιδιά.

Ἐπερνούσαμε ὠραῖα δίχως ἔνοιες καὶ σκοτούρες μὲ λογιῆς λογιῆς παιχνίδια μὲ τὰ τόπια καὶ τὶς σβοῦρες.

Κι ἂν δὲν ξέραμε καθόλου κάποτε τὸ μάθημά μας τὸ ἐσκάζομε μὲ τρόπο μὴ τὸ μάθῃ ἢ μαμά μας...

Γιατί... ξύλο ἀπὸ κείνη! ξύλο κι ἀπ' τὸ δάσκαλό μας... ἄξιζε ὁμως διότι... ἦτανε γιὰ τὸ καλὸ μας...

Γ. Παππάς

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

14) Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο τεῦχος τῆς «Ἐφημεριδοῦλας μας» θ' ἀρχίσουν νὰ δημοσιεύονται κατὰ σειρά, σὲ δυὸ-τρὶς συνέχειες τὸ καθένα, τὰ ἐκλεκτότερα παραμύθια τοῦ γνωστοῦ παιδικοῦ συγγραφέως Χάνς Ἀντερσεν. Τὸ πρῶτο θὰ εἶναι «Ἡ Κοντορεβιθούλα».

15) Τὸ μεθ' ἐπόμενον τεῦχος τῆς «Ἐφημεριδοῦλας μας» θὰ εἶναι καὶ πάλι πανηγυρικὸ, Πασχαλιάτικο.

16) Τὴ μετάφραση τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Ἰουλίου Βέρν «Ταξίδειον εἰς τὸ κέντρον τῆς γῆς» ποὺ ὅλοι παρακολουθήτε ἀπὸ τὰ τεύχη τῆς «Ἐφημεριδοῦλας μας» τὴν ἔχουν ἀναλάβει οἱ δυὸ ἀδελφοὶ Ἰωάννης καὶ Ἐλευθέριος Καμπίζα.

17) Οἱ λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν προηγουμένων τευχῶν εἶναι δεκταὶ μέχρι τὸ τέλος τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ τῆς πρώτης τριμηνίας, δηλαδή μέχρι τὶς 5 τοῦ μηνῆ Μαΐου. Κι ἔτσι ὅσοι δὲν πρόλαβαν νὰ στείλουν ἢ τὶς ἔστειλαν λάθος ἔχουν καιρὸ νὰ τὶς ξαναστῆλουν.

Φοῖβος

ΓΙΑ ΓΕΛΙΑ ΓΙΑ ΚΛΑΜΑΤΑ

Γιατρός: Τί ἔχεις παιδί μου.
Γιῶργος: Ἄν μπορῆς βρῆς τὸ κυρ-γιατρέ.

Γιατρός: Μά ἐπιτέλους εἶσαι ἀνυπόφορος.

Γιῶργος: Καθόλου! Ὑστερα σοῦ λένε ὅτι σὲ θεραπεύουν οἱ γιατροὶ, ἀφοῦ δὲν ξέρουν καλὰ-καλὰ τί ἔχεις.

Ἵστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα νὰ τὴν πάρῃ δὲν τὴν βρῆκε.

Τῆς τὴν ἔκλεψε!

... Στὸ Δουβλίνο τῆς Ἰρλανδίας ζῆ ἕνα ἀγοράκι δέκα χρονῶν ποὺ ἔχει δυὸ διαφορετικὰ μάτια. Μὲ τὸ ἕνα βλέπει κανονικά καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἀνάποδα. Ἐνας ὀφθαλ-

μιάτρος ποὺ ἀσχολεῖται ἀπὸ μακροῦ μὲ τὴν περίεργη αὐτὴ περίπτωση, κατασκεύασε χάριν αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ εἰδικὰ γυαλιὰ μὲ τὴν βοήθεια τῶν ὁποίων θὰ βλέπῃ κανονικά καὶ μὲ τὰ δυὸ τοῦ μάτια.

Ρωτοῦν τὸν μικρὸ Κωστάκη:

— Ποῦ κάθεσαι παιδί μου;

— Στὸ σπίτι μου!

— Καὶ τὸ σπίτι σου ποῦ εἶναι;

— Στὸ οἰκόπεδο ποὺ ἀγόρασε ὁ μπαμπάς μου.

Κ. Μαλάμος

την ενότητα της ελληνικής ψυχής στη χώρα αυτή. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι πολύ περισσότερες μελέτες έχουν γίνει για τη χώρα μας από ξένους γειτονικούς μας λαούς παρά από μας τους ίδιους δε πρέπει όμως να κρύψουμε ότι εμείς έκαναμε τουλάχιστο την αρχή.

Κατά τα τέλη του 15ου αιώνα ο Ζακυνθινός μοναχός Παχώμιος Ρουσάκος, σε κάποιο έργο του περί δεισιδαιμονιών, αναφέρει μερικά ξήθια της βορείου Ελλάδος. Στις αρχές του αιώνα μας έγινε μια μεθοδική έρευνα της λαογραφίας μας από μια αγγλική αποστολή υπό τον Γεώργιον Άβοτ, που τύπωσε μάλιστα τις μελέτες του στα 1903 με τον τίτλο «Μακεδονία Φολκόρε». Λίγο αργότερα ενισχύεται η προσπάθεια της λαογραφικής έρευνας με την ίδρυση της 'Ελληνικής Λαογραφικής 'Εταιρίας και το δελτίο της «Λαογραφία» στο όποιο δημοσιεύθηκαν αρκετές λαογραφικές μελέτες αξιές λόγου.

Πολλές απ' τις παραδόσεις αυτές είνε γνωστές σ' όλη την Ελλάδα, συχνά δε χρησιμεύσανε για θέμα σε πεζογράφους και ποιητές που έγραψαν ωραιότατα έργα πάνω σ' αυτά. Άρκει ν' αναφέρω τον «Πρωτομάστορα» του κ. Ν. Καζαντζάκη, μια απ' τις ωραιότερες νεοελληνικές τραγωδίες, που έχει τονισθή απ' τον κ. Μανώλη Καλομοίρη. Η τραγωδία αυτή έχει πάρει το θέμα της απ' τη γνωστή παράδοση του Γιοφρυιού της Άρτας.

Το γεφύρι της Άρτας δεν παρουσιάζει σήμερα την επιβλητικότητα κανενός μεγάλου έργου, αν συγκριθί με άλλες νεώτερες γέφυρες, όπως είνε του Γοργοπόταμου, της Παπαδιάς και του Στρυμώνα. Αν λάβουμε όμως υπ' όψιν ότι έχει κτιστή πριν από τριακόσια χρόνια πρέπει να παραδεχτούμε ότι αποτελεί πραγματικά ένα μεγάλο έργο. Είναι ένα γεφύρι πέτρινο με τέσσερες άψιδες αρκετά μεγάλες που κάτω απ' τες κυλάει ο Άραχθος. Άς δούμε όμως τι λέει η παράδοση γι' αυτό.

Το γιοφύρι αυτό, κατ' άλλους χτίστηκε στα 1602 από κάποιο πλούσιο παντοπώλη το Γιάννη Γατοφάγο, που το έχτισε για να

Η ΑΣΠΡΗ ΓΑΤΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 38)

σα που κόνιτσε να σκάση. "Υστερ' από ένα μήνα γεννήθηκα εγώ, μα η μητέρα μου φοβότανε να με δώση στη μάγισσα και μ' έκλεισε σ' ένα πολύ ψηλό πύργο που δεν μπορούσε να με πάρη η μάγισσα. Τέλος με τὰ πολλά άφοι άπελπιστική η μάγισσα πώς μπορεί να με πάρη με τὸ καλὸ ἔστειλε στὸ βασιλειο τοῦ πατέρα μου ἕνα φοβερὸ δράκοντα πὸ με τὸ φύσημά του κατάστρεψε ὅλα τὰ σπαρτὰ καὶ τὰ δέντρα καὶ οἱ ἄνθρωποι κινδύνευαν νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴ πείνα. Τότε οἱ γονεῖς μου βρεθῆκαν στὴν ἀνάγκη νὰ με παραδώσουν στὴ μάγισσα κι' αὐτὴ με τὶς ἀδελφές της με ἀνάθρεψαν με πολὺ προσοχὴ καὶ ἀγάπη.

Μ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ἐγὼ στενοχωριόμουν καὶ ἤθελα νὰ ἰδῶ τοὺς δικούς μου.

Μία μέρα λοιπὸν, ἔδω καὶ πέντε χρόνια, εἶδ' ἀπ' τὸ παράθυρό μου ἕναν κυνηγὸ πὸ περνοῦσε. Τοῦ ἔγνεψα καὶ ὅταν ἦρθε κοντὰ τὸν παρακάλεσα νὰ με ἐλευθερώση.

κάνη ψυχικὸ στοὺς φτωχοὺς συγχωριανούς του. Κατ' ἄλλους χτίστηκε τὴν ἐποχὴ τῆς Δεσποτοκρατίας (δηλ. μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Κωνσταντινούπολης) ἀπ' τὸ Μιχαὴλ τὸ δεῦτερο.

Κατὰ τὴ παράδοση, χίλιοι τρακόσιοι χτίστες καὶ ἑξήντα μαθητὰδες (ἐργάτες μαθητευόμενοι) ἄρχισαν κάποτε νὰ κτίζουν τὸ γιοφύρι τῆς Άρτας. Ἐνῶ ὅμως ἐργαζόντανε συνεχῶς μέχρι τὸ βράδι, τὴν ἄλλη μέρα βρῖσκανε τὰ θεμέλια γκρεμισμένα. Αὐτὸ γινότανε κάθε μέρα ὡς πὸ ἕνα πουλι κάθισε κάποτε πάνω στὰ θεμέλια κι' ἄρχισε νὰ τραγουδάη μ' ἀνθρώπινη φωνή :

«Ἄν δὲ στοιχειώσῃ ἄνθρωπο, [γιοφύρι δὲ στεργιώνει Μόνδ' ἄνθρωπο ἀπὸ ταπὶ, μονδὲ [κἄνα διαβάτη, Μόνον τοῦ πρωτομάστορα τὴν [ῶμορφη γυναῖκα».

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐργόμνο)

Ν. Κ.

Ἐκρέμασα μιά σκάλα κι' ἄρχισα νὰ κατεβαίνω μα τὴν ἴδια στιγμὴ ἔφτασε ἡ μάγισσα πάνω στὸ φτερωτὸ τῆς δράκοντα καὶ μ' ἔκανε Ἄσπρη γάτα. Ἐστερα μ' ἔφερε σ' αὐτὸ ἔδω τὸ παλάτι μούδωσε μιά ἀκολουθία ἀπὸ χίλιες καὶ περισσότερες γάτες καὶ δώδεκα χέρια νὰ με ὑπηρετοῦν καὶ μοῦ εἶπε πὸς σὰν βρεθεῖ ἕνα ὠμορφο βασιλόπουλο νὰ μοῦ κόψη τὴν οὐρὰ καὶ τὸ κεφάλι καὶ νὰ με πάρη γυναικὰ του, τότε μόνο θὰ γίνω ὅπως ἤμουν πρῖν».

Αὐτὰ εἶπε ἡ ἄσπρη γάτα καὶ τελείωσε τὴν ἱστορία της.

Μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες εὐχαριστημένο τὸ βασιλόπουλο πέρνοντας μαζί του τὴν ὠμορφη βασιλοπούλα, πὸ ἦταν ἡ Ἄσπρη Γάτα, καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ μιά μεγάλη ἀκολουθία ἀπὸ χίλιους καὶ περισσότερους ἀνθρώπους τοῦ παλατιοῦ με ἀκριβὲς φορεσιὲς γεμάτες χρυσὰφι καὶ διαμαντικά, ξεκίνησε μεσὰ σ' ὅλο τὸν κόσμον δὲν ὑπῆρχε ταῖρι τῆς καὶ ἔφθασε θριαμβευτικὰ στὸ παλάτι τοῦ πατέρα του.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἦρθαν κι' οἱ ἄλλοι δυὸ ἀδελφοὶ του καὶ ὁ καθένας τους κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι μιά πεντάμορφη βασιλοπούλα.

Ὁ γέρο βασιλεὺς ἦταν πάλι ἔτοιμος νὰ ζητήση κι ἄλλες χάρες ἀπὸ τὰ παιδιὰ του, γιατί ὅπως τὸ ξέρετε, δὲν ἤθελε ν' ἀφήση τὴ βασιλεία.

Ἡ βασιλοπούλα ὅμως πὸ ἦταν πρῶτα Ἄσπρη Γάτα, τὸ κατάλαβε καὶ γιὰ νὰ τὸν πρὸλάβη τοῦ εἶπε με εὐγένεια :

—Τιμημένο μου πεθερὲ θὰ ἦταν κρίμα ν' ἀφήσετε σεῖς τὴ βασιλεία (*) σ' ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ σας, ἀφοῦ εἶστε τόσο νέος ἀκόμα. Ὁ πατέρας μου μοῦ ἔφησε ἕξη βασιλεία πὸ γλύτωσαν τώρα ἀπὸ τὴ μαγεία. Δώστε μου λοιπὸν τὴν ἄδεια νὰ δώσω ἀπὸ ἕνα στοὺς δύο μεγαλύτερους σου γιουούς. Στὰ ὑπόλοιπα τέσσερα θὰ βασιλέψη ὁ μικρότερος γιουός σας μαζί μ' ἐμένα.

Αὐτὸ ἄρесе σ' ὅλους.

Τὰ τρία βασιλόπουλα ἔκαναν

(Συνέχεια καὶ τέλος)

4ον

Τὸν «Ὁθέλλο» τὸν ἔγραψε τὸ 1894, εἶναι δὲ δράμα σὲ τέσσερις πράξεις, τοῦ ὁποῖου τὸ λιμπρέττο ἔκαμε ὁ Μπόιτο. Ὁ «Ὁθέλλος» ὑπῆρξε γιὰ τὸν Βέρντι νέος θρίαμβος. Ὅλοι ἐξέφρασαν τὸ θαυμασμό τους, γιατί ὁ Βέρντι ἦταν τότε ἄνω τῶν ὀγδόντα ἐτῶν, καὶ ἐντούτοις διατήρησε ὅλη τὴν ἀκμὴ του καὶ τὴν νεότητά, ὡστε φαινόταν σὰν ἑξήντα χρόνων. Γι' αὐτὸ ἔλεγαν ὅτι εἶχε τὴν αἰωνία νεότητά, τῆς ἀθανασίας.

Κατὰ τὴ πρώτη ἐκτέλεση τοῦ «Ὁθέλλου», στὸ Παρίσι, ὁ Βέρντι ἦταν κατὰ τὴ πρώτη πράξη στὸ βάθος τοῦ θυρωρείου τῆς διευθύνσεως. Βγαίνοντας μετὰ τὸ τέλος τῆς πράξεως γιὰ νὰ πάη νὰ συχαρῆ τοὺς ἐρμηνευτὰς τοῦ ἔργου, συνάντησε τὸν Ὑπουργὸ τῶν Καλῶν Τεχνῶν, συνταγματάρχην Chamoin μετὰ τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἰταλίας Bessman, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν, ὅπως ἐν ὀνόματι τοῦ παρεβρεθέντος Προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας Casimir Perier, προσκαλέσουν τὸν ἔξοχον καλλιτέχνη στὸ θεωρεῖο του. Ὁ Βέρντι προχώρησε στὸ προεδρικὸ θεωρεῖο παρακολουθούμενος ὑπὸ μεγάλου πλήθους.

Ἐκεῖ, ἔπειτα ἀπὸ τὴ θερμὴ δεξίωσι πὸ ἔκαμάν τὸ Βέρντι, ὁ πρόεδρος τοῦ ἐπέδωκε τὰ σήματα τοῦ Μεγαλοσταύρου τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, προσθέτοντας : «Λογίζομαι κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον εὐτυχῆς, ἐπιδιδοῦς ὑμῖν τὰ σήματα ταῦτα, καθόσον ἐν τῇ νεότητί μου προκαλέσατε τὴν πρώτην μεγάλην μουσικὴν μου συγκίνησιν. Ἡ Γαλλία, πάντοτε λογίζεται εὐτυχῆς, ἰδίας ἑαυτῆς τὰς ξένας δόξας ποιούμενη καὶ ἐπιδεικνύουσα αὐταῖς τὸν μέγαν

τοὺς γάμους τους ἀμέσως μετὰ τὶς βασιλοπούλες πὸ εἶχαν φέρει καὶ ἔγιναν καὶ οἱ τρεῖς βασιληάδες ὅπως εἶπε ἡ βασιλοπούλα πὸ ἦτανε πρῶτα Ἄσπρη Γάτα καὶ ζήσανε αὐτοὶ καλά κι' ἐμεῖς καλλίτερα.

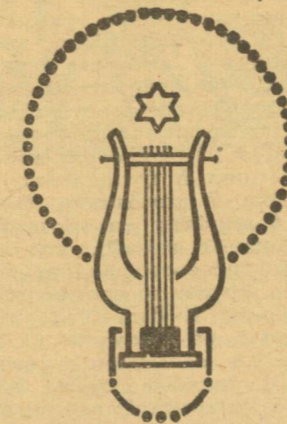
Τ Ε Λ Ο Σ

Ἡ Γιαγιάνκ σας

(*) Κοίταξε τὶς εἰκόνες τῆς 20ῆς καὶ τῆς 21ῆς σελίδος στὸ δεῦτερο τεῦχος τῆς «Ἐφημεριδοῦλας μας».

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ὑπὸ τῆς Καθηγητρίας τῆς Μουσικῆς
Κας ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΚΑΜΠΑΝΑΚΗ

1. ΒΕΡΝΤΙ

αὐτῆς θαυμασμόν. Τὸ διάταγμα ὅπερ σὰς καθιστᾷ μεγαλόσταυρον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς φέρων μόνον τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργοῦ, ἀλλ' ἔστὲ βέβαιος, ὅτι πάντες οἱ συνάδελφοι αὐτοῦ εὐτυχεῖς θὰ ἐλογίζοντο προσυπογράφοντες αὐτόν.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ὁ κ. Casimir Perier παρεκάλεσε τὸν Βέρντι νὰ ἀκούσῃ παρ' αὐτῶ τὴν δευτέραν πράξιν τοῦ ἔργου αὐτοῦ. Ὅτε ὁ Βέρντι φέρων τὴν ἐρυθρὰν ταινίαν τοῦ παρασήμου ἐφάνει ἐν τῷ θεωρεῖῳ οἱ πάντες φρενητιῶδως ἀνευφήμησαν αὐτόν. Μετὰ τὸ τέλος τῆς δευτέρας πράξεως οἱ μὲν αἰδοὶ δις προσεκλήθησαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὁ δὲ Βέρντι πάλιν ἀνευφημήθη, χαριτήσας δὲ τρεῖς ἔχων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας, κατέλιπε τὸ προεδρικὸν θεωρεῖον καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς συνοδείας μετέβη εἰς τὸ θεωρεῖον τῆς διευθύνσεως, ἐνθα, συγκινητικὴ συμβαίνει σκηνή. Ὁ κατὰ τρία ἔτη πρεσβύτερος τοῦ Βέρντι, συνθέτης τοῦ Ἀμλέτου, καὶ τῆς γλυκυτάτης Μινιόν, Ambroise Thomas, ρίπτεται εἰς τὸν τράχηλον τοῦ μεγάλου συναδέλφου αὐτοῦ, ἐλκύων αὐτόν πρὸς τὴν καρδίαν του καὶ χύνων ἐπὶ τῆς ἐρυθρᾶς ταινίας, δι' ἧς καὶ αὐτὸς πρὸ τινος ἐπὶ τῇ χιλιοστῇ τῆς Mignon ἐτιμήθη, ἄφθονα δάκρυα. Ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ πλήθους ἦτο ἀπερί-

γραπτος. Τὴν Διοδαιμόνα ὑπεδύθει ἡ διαπρεπὴς Ρόζα Καρρὸν τὸν τοῦ Ὁθέλλου ὁ Saleza καὶ τὸν Iago, ὁ Maurel, ὁ καὶ διαπλάσας τὸν ρόλον. Ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας ἀπαντῶν εἰς τὴν γενομένην τιμὴν πρὸς τὸν συνθέτην τοῦ Ὁθέλλου Βέρντι, διὰ τῆς ἀπονόμης τοῦ μεγαλοσταύρου τῆς τιμῆς, ἀπένευμε εἰς τὸν γάλλον συνθέτην τῆς Μινιόν, Αμβ. Τομάς, τὸν μεγαλόσταυρον τοῦ Ἁγ. Μαυρικίου. Τοῦτο δὲ ἀνήγειλε τῷ γηραιῷ συνθέτῃ αὐτὸς ὁ Βέρντι μεταβάς ἐπὶ τοῦτο εἰς τὸ Ὁδεῖο τῶν Παρισίων.

Διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἔγραψεν ἐν Reguiem εἰς μνήμην τοῦ Μανζόνι. Διὰ τὴν λεπτότητα τοῦ πνεύματός του, μετὰ τὴν ὄλως νεανικὴ δροσερότητα τοῦ τάλαντου του φαίνεται εἰς τὸ περιφνημον κυριαρχοῦν σημεῖον τῆς συγχρόνου Ἰταλικῆς σχολῆς. Ἄπέθανεν τὸ 1901.

Ἔργα του :

- 1839 Oberto Conte di San Bonifazio.
- 1842 Nabucco.
- 1844 Ernani,
- 1844 I due Foscari.
- 1844 Jerusalem.
- 1847 Macbeth.
- 1847 I Lombardi.
- 1849 Luisa Miler.
- 1851 Rigoletto.
- 1853 Trovatore.
- 1855 La Traviata.
- 1855 Giovanna d' Arco.
- 1855 Don Carlo.
- 1855 Simon Boccanegra.
- 1855 Vespri Siciliani.
- 1859 Ballo in maschera.
- 1862 Forza del destino.
- 1871 Aida.
- 1874 Reguiem (messa).
- 1894 Falstaff.
- 1894 Otello.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἔγραψε :
Alzira.
I Masnadieri.
Il Corsaro.
La Battaglia di Legnano.
Attila.
Aroldo.
Il finto Stanislao.

ΤΕΛΟΣ

Ε. Κ.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

Οι άγγελίες του Τηλεγράφου προπληρώνονται.

Τιμολόγιο: με απλά γράμματα δραχ. 10 ή λέξη. *Ο χωριστός στίχος δραχ. 50. *Όσο μικρή κι αν είναι μία άγγελία κοστίζει δρχ. 100.

1— Μπαίνοντας στη κίνηση της Έφημεριδούλας μας χαιρετώ όλους εσάς.

Ήμιμτος

2— Κάντε δρόμο, τραβηχτήτε έρχεστε ό...

Νικηφόρος

3— Εισερχόμενος στην νεογέννητη και τόσο χαριτωμένη Έφημεριδούλα μας χαιρετώ φιλικώτατα όλους-ες, ιδιαίτέρως τον εξάδελφό μου Παπαδάκη Νικόλαον και τον τρελό φιλαράκο μου, το Πειραχτήρι.

Νικηφόρος

4— Μπαίνοντας με χαρά στο σαλονάκι της Έφημεριδούλας μας, άφου χαιρετίσω όλους, ύπόσχομαι για τό μέλλον δράση πρωτοφανή.

Τρύπιος Ντενεκές

5— Χαρούμενε, σε ξέρω, εύτυχώς που δέν ένδιαφέρομαι για άποκαλύψεις άλλως, άλλοίμονό σου τί είχες να πάθης. Άγοπημένε μου Πάλ. Μη ξέροντας νό ψευδώνυμό σου αλλά ξέροντας καλά έσένα σε χαιρετώ με τό όνομα του σωσία σου.

Τρύπιος Ντενεκές

6— Άφου συγχαρώ πρώτα θερμάτα τον αγαπητό μου φίλο που έκδίδει την Έφημεριδούλα μας που τόσο μάς εύχαριστεί όλους-ες και άφου του ύποσχεθώ δράση και κίνηση και μ' ένα λόγο ύποστήριξη, χαιρετώ τους φίλους μου Κωνσταντίνο Μαλάμο, Πολίτη και Άναγνωστόπουλο. Αυτούς ιδιαίτέρως αλλά και όλους τους άλλους γενικώς (για να μη μείνη δηλαδή κανείς δυσαρεστημένος).

Ματθία Σάντορφ, δέ νομίζεις ότι μοιάζεις αρκετά με τον καθηγητή *Όττο Λίντεμπροκ του μυθιστορήματος του Ίουλιού Βέρν «Ταξείδιον εις τό κέντρον της Γής» που δημοσιεύει ή Έφημεριδούλα μας; Για παράβαλε τη φάτσα σου με τη φωτογραφία του καθηγητού. Δέν πιστεύω να θυμώσης με τη μικρή μου ανακάλυψη.

Μυστ. Άστυνόμος Χ-9

7— Έπίσης αγαπητέ μου φίλε Ματθία που δέ με γνωρίζεις όμως, μπορείς να μου λύσεις μία άπορία;

Δέ μου λές, τον Νίκο τον τεμπέλη που σού δημοσίευσαν στην «Σελιδούλα μας» τον έθαψαν ή κι έσου μήπως τον έθαψες; (Σάν νεκροθάφτης που μοιάζεις, ίσως και να είσαι). Γιατί καθώς έσου ό ίδιος λές ό παλιός Νίκος, ό τεμπέλης δηλαδή, πέθανε.

Πάντως σε χαιοετώ δοξάζοντας τό Θεό που δέν ξέρεις ποιός είμαι, γιατί άλλωώς θα κινδύνευε ένα μέλος του σώματός μου να πριστή από τό ξύλο που θα μου έδινες. Δόξα τώ Θεώ, λοιπόν!

Μυστικός Άστυνόμος Χ-9

8— Πειραχτήρι! Πειραχτήρι! Πειραχτήρι!

9— Μπαίνοντας στη κίνηση της Έφημεριδούλας μας ύπόσχομαι να μην άφισω ούτε έναν που να μην τον πειράξω, γιατί είμαι τό...

Πειραχτήρι

10— Άνθισμένη Άμυγδαλιά, δέν πιστεύω να κάνης εξέρεσι έσύ όποια κι αν είσαι ώστε να μένης άνθισμένη πάντοτε.

Πειραχτήρι

ooo

Έγκριθέντα ψευδώνυμα

Νίνεττα κ., Σύγχρονος Γίββων α., Χαρούμενος α., Αύγη κ., Τρύπιος Ντενεκές α., Γαλάζια Μάτια κ., Πειραχτήρι α.

ooo

ΙΔΡΥΤΑΙ

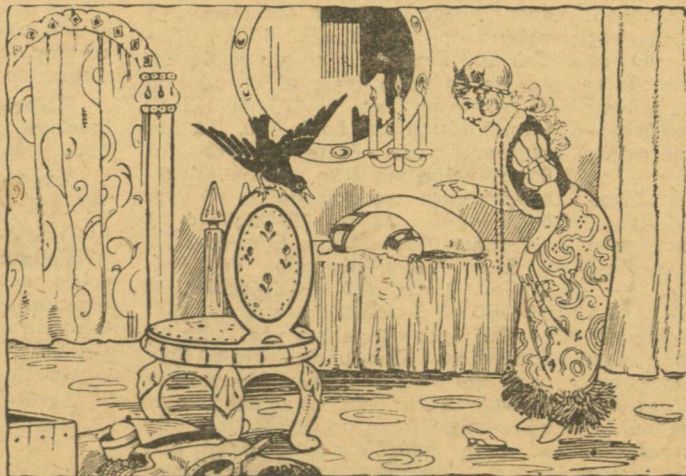
ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΥ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Δελτίο 1ο

Βασίλισσα των Κρίνων	ένεγραψε 2	
Μυστικός Άστυνόμος Χ-9	>	1
Τρύπιος Ντενεκές	>	3
Ήμιμτος	>	1
Νικηφόρος	>	1
	Σύνολο	9

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΜΙΑΤ. ΡΑΛΛΗΣ (Ίωάν. Γενναίου 4)

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ

Που έκρυψε ό γερο-κόρακας τό δεύτερο πασουμάκι της βασιλοπούλας του παραμυθιού;

ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια Ιου Διαγωνισμού Λύσεων.
Αί λύσεις του φυλλαδίου τούτου δέχται μέχρι τας 20 Μαρτίου.

13. Δημώδες αίνιγμα

Κλειδώνω μανταλώνω
και τον κλέφτη μέσα βρίσκω.

Τρύπιος Ντενεκές

14. Τρίγωνον

† † † † † = Νήσος
† † † † = Ιστορικός ποτόμος
† † † = Μέλος του προσώπου
† † = Άναφ. άντωνυμία
† = Σύμφωνον

Και καθέτως οι ίδιες λέξεις.

Τρύπιος Ντενεκές

15. Συλλαβογρίφος

Σημείο είμ' έν της γής
π' αν τό λαϊμό μ' άλλάξης
ζώου γνωστό το νεογνό
άμέσως θέ να φτιάξης.

Τρύπιος Ντενεκές

16. Δημώδες αίνιγμα

Τέσσερ' άδέλφια αγαπημένα
σ' ένα σεντούκ' είναι κλεισμένα.
Τί είναι;

Ήμιμτος

17. Κρυπτογραφικό

1234672	=	Περιοδικό
2347	=	Τμήμα
32527	=	Μοναχός
4315	=	Άρχαία πολεμική άμαξα
5214	=	Γυναικείο όνομα
623464	=	Άπαραίτητη σ'όλα σχεδόν τά φαγητά
74327	=	Νήσος του Αιγαίου
25234	=	Όλοι μας έχουμε κι από ένα

Ήμιμτος

18. Φωνεντόλειπο

μδν—σμφρν—νδς
Μυστικός Άστυνόμος Χ-9

19. Λεξιγρίφος

Μπρός από Θεό γνωστό
ή άστέρος ή πλανήτου
γλύπτη αν θέλης ξεκου-
ιστό

γράψε γράμμα άλλαβή-
[του.
Ζίγκφριντ

20. Έλλειποςύμφωνο

ε - ωιω - οι - ε - εω - ιοα
(Λόγος του Σωκράτους)

Μυστ. Άστυνόμος Χ-9